

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/43/2024
Identifikačné číslo spisu:	5122205106
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5122205106.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej v spore žalobcov 1/ Ing. T. J., narodený XX. J. XXXX, bytom X., zastúpený Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876, 2/ SteMar, s.r.o., so sídlom Kysucký Lieskovec 334, Kysucký Lieskovec, IČO: 45 403 961, proti žalovanému Obec Nesluša, so sídlom Nesluša 978, Nesluša, IČO: 00 314 137, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 17, Žilina, IČO: 36 436 640, o žalobe na obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 38Cb/53/2022, o dovolaní žalobcu 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. februára 2024, č. k. 41Cob/149/2023-267, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi 1/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 20. októbra 2023 č. k. 38Cb/53/2022-217 v prvom výroku žalobu žalobcov 1/ a 2/ na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/74/2014 odmietol a v druhom výroku rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca 1/ sa žalobou na obnovu konania doručanou Okresnému súde Žilina 17. júna 2022 domáhal, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/74/2014 a aby súd po povolení obnovy konania vydal rozsudok, ktorým uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 380 974,98 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 4. novembra 2009 do zaplatenia a náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca 1/ v žalobe uviedol, že obchodná spoločnosť REaMOS, spol. s r.o., so sídlom Nábřežná 1212, Kysucké Nové Mesto, IČO: 31 584 217 (ďalej len „REaMOS, spol. s r.o.“) postúpila pohľadávku v sume 380 974,98 eura s príslušenstvom obchodnej spoločnosti REaMOSS s. r. o., so sídlom Kysucký Lieskovec 108, Kysucký Lieskovec, IČO: 45 403 961, neskôr s obchodným menom SteMar, s.r.o., ktorá následne zmluvou o postúpení pohľadávky postúpila pohľadávku v sume 380 974,98 eura s príslušenstvom voči žalovanému žalobcovi 1/. O postúpení pohľadávky bol žalovaný informovaný listom z 15. apríla 2020.

Žalobca 1/ je preto toho názoru, že je aktívne legitimovaný na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle § 400 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Žalobca 1/ ďalej uviedol, že Okresný súd Žilina rozhodol rozsudkom zo 16. januára 2018 č. k. 19Cb/74/2014-659 tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. mája 2019 sp. zn. 13Cob/174/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. júna 2019, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa žalobcu 1/ bola aktívna legitimácia žalobcu vymedzená skutkovým tvrdením žalobcu viažucim sa k Zmluve o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011 a nie z 21. júna 2010. Žalobca 1/ odôvodnil podanú žalobu na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP. Na obchodnú spoločnosť REaMOS, spol. s r.o. bol vyhlásený konkurz, z ktorého dôvodu bol žalobcovi 1/ zamedzený vstup do budovy. Na základe Zmluvy o kúpe podstatnej časti majetku patriaceho k podniku a nehnuteľností patriacich spoločnosti REaMOS spol. s r.o., nadobudla tento majetok obchodná spoločnosť STAFIM SK, s. r. o., so sídlom Záhradnícka 29, Bratislava, IČO: 47 415 525, ktorá pri rekonštrukcii a vypratávaní nehnuteľností našla dokumenty, účtovné doklady, nábytok a iné zariadenia, ktoré sú majetkom spoločnosti REaMOS spol. s r.o. a ktoré boli tejto spoločnosti odovzdané 27. mája 2022. Medzi prevzatými dokladmi bola fotokópia listiny - oznámenia o postúpení pohľadávky z 15. septembra 2010 T. J. st., pôvodným konateľom spoločnosti REaMOS, spol. s r.o. a pôvodným vlastníkom dotknutej pohľadávky, ktorým bolo žalovanému oznámené postúpenie pohľadávky z dôvodu platobnej neschopnosti na inú spoločnosť. Oznámenie o postúpení pohľadávky z 15. septembra 2010 bolo prevzaté vtedajším starostom Obce Nesluša Ing. J. O., ktorého podpis spolu s pečiatkou Obce Nesluša sa na predmetnej listine nachádza. Uvedená listina podľa žalobcu svedčí o nespochybniteľnosti existencie Zmluvy o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010. Z uvedeného dôvodu nie je možné podľa žalobcu 1/ súhlasiť s uznesením Okresného súdu Žilina z 25. augusta 2017 č. k. 19Cb/74/2014-585, ktorým súd rozhodol, že podstatná zmena rozhodujúcich skutočností tvrdených žalobcom, podľa ktorých Zmluva o postúpení pohľadávky v znení predloženom pôvodne k žalobe neexistuje a nikdy v tomto znení nebola stranami uzatvorená a Zmluvou o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010 boli na obchodnú spoločnosť REaMOSS s. r. o. ako postupníka postúpené pohľadávky voči Mestu Kysucké Nové Mesto vo výške 78 964,82 eura a voči Obci Nesluša vo výške 380 974,98 eura, nie je prípustná. Žalobca ďalej označil aj rovnako nájdený originál odpovede T. J. st., bývalého konateľa obchodnej spoločnosti REaMOS spol. s r.o., na list starostu Obce Nesluša Ing. J. O. z 27. júla 2010, z ktorej vyplýva postúpenie pohľadávky spoločnosti REaMOS, spol. s r.o. na spoločnosť REaMOSS s. r. o. a informovanie poslancov a bývalého starostu obce. Uvedené listiny podľa žalobcu 1/ preukazujú existenciu a pravosť výlučne Zmluvy o postúpení pohľadávok z 21. júna 2010, čím je preukázaná aktívna vecná legitimácia pôvodného žalobcu. Za rozhodujúci okamih pre začatie plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania považoval žalobca 1/ dátum 27. mája 2022, kedy prevzal označené novoobjavené dôkazy a dozvedel sa o ich existencii. Po smrti svojho otca T. J. našiel žalobca 1/ na začiatku roka 2020 aj úradne osvedčené prehlásenie - potvrdenie o postúpení pohľadávky obchodnej spoločnosti REaMOS, spol. s r.o., na spoločnosť SteMar, s.r.o., zo 16. septembra 2017, v ktorom sa jasne uvádza, že pohľadávka bola postúpená 21. júna 2010. Žalobca 1/ je vzhľadom na tieto dôkazy toho názoru, že súd nemôže aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu vymedzovať skutkovým tvrdením žalobcu viažucim sa k Zmluve o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011, ale k Zmluve o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010. Novoobjavené dôkazy žalobca 1/ bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, keďže o ich existencii nevedel a nedisponoval s nimi.

1.2. Žalobca vo svojom vyjadrení z 22. decembra 2022 z dôvodu právnej istoty pre naplnenie požiadavky vymedzenej v § 400 CSP navrhol, aby súd pripustil vstup ďalšieho subjektu na strane žalobcu, a to obchodnej spoločnosti SteMar, s.r.o. (pôvodne s obchodným menom REaMOSS s. r. o.).

1.3. Súd prvej inštancie uznesením z 24. januára 2023 č. k. 38Cb/53/2022-138 pripustil, aby do konania ako žalobca 2/ pristúpila spoločnosť SteMar, s.r.o., so sídlom Kysucký Lieskovec 334, Kysucký Lieskovec, IČO: 45 403 961.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 397 písm. a), § 400, § 403 ods. 1 a 2 a § 413 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k žalobcovi 1/ konštatoval, že subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania začala žalobcovi 1/ plynúť 28. mája 2022 a uplynula by 27. augusta 2022. Žalobca 1/ podal žalobu na obnovu konania 17. júna 2022, subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania tak bola zachovaná. Zo strany žalobcu 1/ bola zachovaná aj objektívna lehota troch rokov od právoplatnosti

rozhodnutia, proti ktorému žaloba smeruje, a to rozsudku Okresného súdu Žilina zo 16. januára 2018 č. k. 19Cb/74/2014-659, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2019 sp. zn. 13Cob/174/2018 nadobudol právoplatnosť 25. júna 2019. Objektívna lehota troch rokov od právoplatnosti by uplynula 25. júna 2022. Vo vzťahu k žalobcovi 2/ súd prvej inštancie uviedol, že počítanie subjektívnej a aj objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je vo vzťahu k žalobcovi 2/ totožné, keďže objektívna lehota troch rokov plynie od právoplatnosti rozhodnutia a zároveň konateľom žalobcu 2/ je žalobca 1/. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania tak žalobcovi 2/ rovnako uplynula 27. augusta 2022. Vo vzťahu k žalobcovi 2/ bol návrh na jeho pristúpenie do konania doručený súdu 22. decembra 2022, kedy už subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania uplynula. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že prvým dôvodom odmietnutia žaloby na obnovu konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ je oneskorené podanie žaloby na obnovu konania, a to v súlade s § 413 ods. 1 písm. a) CSP.

1.5. Súd prvej inštancie ďalej skúmal, či žaloba na obnovu konania bola podaná oprávnenou osobou. Z rozsudku Okresného súdu Žilina zo 16. januára 2018 č. k. 19Cb/74/2014-659 a z potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2019 sp. zn. 13Cob/174/2018 vyplýva, že stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu vydané, bola obchodná spoločnosť SteMar, s.r.o., teda žalobca 2/. Zo skutkových tvrdení uvedených v žalobe na obnovu konania ale vyplýva, že žalobca 2/ postúpil zmluvou o postúpení pohľadávky pohľadávku v sume 380 974,98 eura s príslušenstvom, teda pohľadávku, ktorá bola predmetom konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/74/2014, na žalobcu 1/. K postúpeniu pohľadávky malo prísť pred podaním žaloby na obnovu konania. Žalobca 2/, ktorý stratil postavenie veriteľa pohľadávky uplatnenej v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/74/2014, nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby na obnovu konania. Uvedené zakladá dôvod na odmietnutie žaloby na obnovu konania žalobcu 2/ podľa § 413 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie súčasne doplnil, že nepovažuje za bezpochyby preukázanú ani tú skutočnosť, že žalobca 1/ bol osobou oprávnenou na podanie žaloby na obnovu konania. Žalobca 1/ v podanej žalobe na obnovu konania tvrdil, že pohľadávku nadobudol od žalobcu 2/ zmluvou o postúpení pohľadávky, dotknutú zmluvu o postúpení pohľadávky ale nepredložil a v skutkovej rovine ani nevymedzil. Podľa § 524 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) vyžaduje zmluva o postúpení pohľadávky písomnú formu. Žalobcom 1/ predložená listina z 15. apríla 2020 je žiadosťou Ing. T. J., konateľa spoločnosti SteMar, s.r.o., adresovanou žalovanému o stanovisko k nezaplateniu prác na stavbe, z ktorej vyplýva, že žalobca 2/ má na jednej strane záujem vo vlastnom mene riešiť neuhradenie sumy 380 974,98 eura, súčasne ale oznamuje žalovanému, že uvedenú pohľadávku postúpil na Ing. T. J.. Uvedená žiadosť neobsahuje dostatočne určité oznámenie o postúpení pohľadávky, ktorá bola predmetom konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/74/2014.

1.6. Súd prvej inštancie za ďalší dôvod pre odmietnutie žaloby na obnovu konania uviedol jej zjavnú nedôvodnosť, a to v zmysle § 413 ods. 1 písm. e) CSP. Žalobca 1/ a 2/ za nové dôkazy označili listinné dôkazné prostriedky - Oznámenie o postúpení pohľadávky z 15. septembra 2010 a odpoveď T. J. st. na list starostu Obce Nesluša z 27. júla 2010. V konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/74/2014 žalobca vymedzil aktívnu vecnú legitimáciu skutkovými tvrdeniami vymedzujúcimi konkrétnu zmluvu o postúpení pohľadávok, a to Zmluvu o postúpení pohľadávok uzatvorenú medzi REaMOS, spol. s r.o. ako postupcom a žalobcom pod pôvodným obchodným menom REaMOSS spol. s r.o. ako postupníkom z 8. novembra 2011. Predmet pôvodného konania tak bol vymedzený skutkovými tvrdeniami viažucimi sa k Zmluve o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. V pôvodnom konaní tak nedošlo k zamietnutiu žaloby žalobcu z toho dôvodu, že súd nepovažoval za preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcu vo väzbe na Zmluvu o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010, ale z dôvodu, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu na tvrdenom skutkovom základe viažucom sa k Zmluve o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. Okresný súd Žilina v pôvodnom konaní uznesením z 25. augusta 2017 č. k. 19Cb/74/2014-585 rozhodol o nepripustení podstatnej zmeny rozhodujúcich skutočností tvrdených žalobcom vo vzťahu k Zmluve o postúpení pohľadávok z 21. júna 2010. Žalobcovia tak v tomto konaní namietajú procesný postup súdu v konaní sp. zn. 19Cb/74/2014 v súvislosti s nepripustením zmeny žaloby, ktorý nie je súd rozhodujúci v konaní o žalobe na obnovu konania oprávnený preskúmať. Žalobcami novoobjavené dôkazy viažuce sa k Zmluve o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010 nemôžu žalobcom privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Novoobjavené

dôkazy sa viažu ku skutkovému stavu, ktorý nebol skutkovým základom uplatneného nároku v pôvodnom konaní sp. zn. 19Cb/74/2014 vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že nejde o dôkazy týkajúce sa predmetu pôvodného konania, tak ako to vyžaduje § 397 písm. a) CSP, čo zakladá dôvod pre odmietnutie žaloby na obnovu konania podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP.

1.7. Vzhľadom na plný procesný úspech žalovaného v konaní súd prvej inštancie priznal žalovanému proti žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Na základe odvolania podaného žalobcom 1/ Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 14. februára 2024 č. k. 41Cob/149/2023-267, vo výroku I. uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a vo výroku II. žalovanému priznal proti žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19Cb/74/2014 si žalobca 2/ žalobou z 26. augusta 2013 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie pohľadávky vo výške 380 974,98 eura s príslušenstvom, nadobudnutej postúpením od spoločnosti REaMOS spol. s r.o., na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. Predmet pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 19Cb/74/2014 bol v skutkovej rovine žalobcom vymedzený skutkovými tvrdeniami viazucimi sa k Zmluve o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. Okresný súd Žilina rozsudkom zo 16. januára 2018 č. k. 19Cb/74/2014-659 žalobu zamietol s odôvodnením, že absentuje vôľa žalobcu ako postupníka uzavrieť Zmluvu o postúpení pohľadávok z 8. novembra 2011, preto nemohli nastať účinky tohto právneho úkonu a aktívna vecná legitímácia žalobcu nemohla byť založená Zmluvou o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav potrebný pre rozhodnutie a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi pre odmietnutie žaloby na obnovu konania ako zjavne nedôvodnej sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd doplnil, že žalobcom predložené nové dôkazy, a to Oznámenie o postúpení pohľadávky z 15. septembra 2010 a list adresovaný starostovi obce Nesluša z 27. júla 2010 sa viažu na Zmluvu o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010, ktorá ale nebola skutkovým základom nároku uplatneného žalobcom v pôvodnom konaní. Odvolací súd preto konštatoval, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel aj k správny skutkovým zisteniam, keď vyhodnotil, že nejde o dôkazy týkajúce sa predmetu pôvodného konania. Súd prvej inštancie správne zvolil postup podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP, keď žalobu ako zjavne nedôvodnú uznesením odmietol, pretože žalobcom predložené nové dôkazy, ktoré nesúviseli s predmetom pôvodného konania, nespĺňali všetky pre prípustnosť obnovy konania zákonom vyžadované podmienky uvedené v § 397 písm. a) CSP.

2.2. Odvolací súd doplnil, že námietky žalobcu 1/ smerujú skôr k procesnému postupu súdu v pôvodnom konaní a nepripusteniu zmeny žaloby uznesením z 25. augusta 2017 č. k. 19Cb/74/2014-585, po nadobudnutí právoplatnosti ktorého bol v pôvodnom konaní ustálený predmet sporu tak, že skutkovým základom pre posudzovanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zostala Zmluva o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011 (a nie Zmluva o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010). Obnovou konania je možné za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy, na ktorých nápravu slúžia iné opravné prostriedky. Preto povolenie obnovy konania s tým, aby súd po obnovení konania prehodnotil procesné uznesenie z 25. augusta 2017 č. k. 19Cb/74/2014-585, neprichádzalo do úvahy.

2.3. Vo vzťahu k odmietnutiu žaloby na obnovu konania z dôvodu podľa § 413 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje v tejto časti za zmätočné, keď súd prvej inštancie považoval za neoprávnenú osobu aj osobu žalobcu 2/ (ktorý bol žalobcom v pôvodnom konaní) a súčasne preskúmaval obsah listu z 15. apríla 2020 a vyslovil pochybnosti o nadobudnutí pohľadávky žalobcom 1/. Odvolací súd ale dospel k záveru, že na odmietnutie žaloby na obnovu konania postačovalo naplnenie aj len jedného z dôvodov podľa § 413 ods. 1 písm. a) až e) CSP. Keďže v danej veci bol naplnený dôvod na odmietnutie žaloby na obnovu konania podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP, odvolací súd považoval uznesenie súdu prvej inštancie za vecne správne. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne

správne potvrdil.

2.4. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal proti žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca 1/ dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby zrušil uznesenie odvolacieho súdu. Dovolacie dôvody žalobca 1/ vymedzil vadou podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávnym právnym posúdením veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za arbitrárne. Odvolací súd nesprávne posúdil formálne požiadavky na prijatie rozhodnutia o povolení alebo nepovolení obnovy konania. V štádiu konania podľa § 409 až § 415 CSP súd nemôže podľa dovolateľa vyhodnocovať absolútnym výsledkom vplyv predložených dôkazov na vec samu. Pri rozhodovaní o obnove konania súd musí len vyhodnotiť, či predložené dôkazy môžu mať vplyv na priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej pre žalobcu. Aj zo znenia § 397 písm. a) CSP vyplýva, že sa nevyžaduje bezprecedentná istota o priaznivejšom výsledku pre dotknutú stranu, postačí aj menšia miera istoty priaznivejšieho výsledku. Žalobca 1/ okrem predloženia fyzických dôkazov navrhol aj vykonanie výsluchu svedkov. Súd preto podľa dovolateľa nemohol uskutočniť záver o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania bez toho, aby sa vysporiadal aj s navrhnutými svedkami, ktorých výpoveď môže privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa k návrhom na vykonanie výsluchu svedkov nevyjadril, jeho rozhodnutie je preto nepreskúmateľné a arbitrárne.

3.2. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci vymedzil dovolateľ nesprávnym právnym posúdením predložených dôkazov, a to najmä Zmluvy o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010, písomnej odpovede J. st. na list starostu obce Nesluša z 27. júla 2010 a výsluchov svedkov pána J. a pani H. Pôvodné konanie bolo ukončené zamietnutím žaloby z dôvodu, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu, keďže ju odvodzoval od Zmluvy o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. Uvedenú zmluvu žalobca predložil do pôvodného konania nedopatrením, pričom sám uznal, že táto zmluva je nesprávna a neplatná. Jedinou legitímnou zmluvou o postúpení pohľadávky je zmluva z 21. júna 2010, ktorá síce bola do pôvodného konania predložená, ale súd sa ňou dôkladne nezaoberal. Dovolateľ poukázal na § 526 ods. 2 OZ, podľa ktorého stačilo preukázať oznámenie o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Uvedené žalobca v pôvodnom konaní preukazoval Oznámením o postúpení pohľadávky z 15. septembra 2010. Preukazuje to aj odpoveď J. st. na list starostu obce Nesluša z 27. júla 2010. Súd nižšej inštancie preto vec nesprávne právne posúdili, keď nebrali do úvahy, že právny predchodca žalobcu si splnil oznamovaciu povinnosť a žalobca sa stal aktívne legitimovaným subjektom v danom spore. Na uvedenom nič nemení ani chybné predložená zmluva o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. Všetky konajúce súdy sa odklonili od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Obdo/210/2001, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 119/2003. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzalo v otázke aktívnej vecnej legitímácie z dôkazu Zmluvy o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011, prišlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keďže aktívna legitímácia žalobcu bola založená riadnym oznámením postúpenia pohľadávky postupcom. Postupník nie je povinný sa v konaní legitimovať zmluvou o postúpení pohľadávky, ak bolo postúpenie oznámené postupcom a táto skutočnosť bola preukázaná. Dovolateľ poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu z 20. decembra 2011 sp. zn. 6Cdo/42/2011, a to k otázke skúmania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/149/2007 a 5Obo/16/2012 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 24. marca 2022 č. k. III. ÚS 431/2020-53. Pokiaľ odvolací súd uviedol, že oznámenie o postúpení pohľadávky z 15. septembra 2010 a list adresovaný starostovi obce Nesluša z 27. júla 2010 sa viažu na Zmluvu o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010, ktorá nebola skutkovým základom pôvodného konania, podľa dovolateľa ide o formalistický prístup súdnej moci, ktorý obmedzuje právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Ak bolo v konaní preukázané, že k postúpeniu pohľadávky postupcu na postupníka prišlo a že postúpenie bolo žalovanému riadne oznámené, je úplne irelevantné, na podklade ktorej konkrétnej zmluvy k prevodu pohľadávky prišlo.

4. K dovolaniu žalobcu 1/ doručil súdu vyjadrenie žalovaný. Podstatnou podľa žalovaného bola v pôvodnom konaní tá skutočnosť, že samotný žalobca svoj žalovaný nárok skutkovo odôvodnil titulom konkrétnej Zmluvy o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011 a zmluvu ako dôkaz sám predložil. Z dokazovania následne vyplynulo, že táto zmluva neexistovala, pretože jej predmetom mali byť aj pohľadávky, ktoré vznikli až po jej podpise. Zmluva o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011 bola zrejme antdatovaným falzifikátom. Okresný súd Žilina logicky nepripustil následnú zmenu žaloby, keďže žalobca založil svoj nárok na inej pohľadávke v totožnej výške, ktorú nadobudol, na základe inej Zmluvy o postúpení pohľadávky, a to z 21. júna 2010. Nový nárok si mal žalobca uplatniť osobitnou žalobou. Žalobca Zmluvu o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010 ako dôkaz do pôvodného konania doložil, avšak táto zmluva nemala pre rozhodnutie vo veci žiadnu dôkaznú hodnotu. Žalobou na obnovu konania sa žalobca domáha neprípustným spôsobom revízie procesného postupu súdu v pôvodnom konaní. Dovolaciemu súdu preto žalovaný navrhuje, aby dovolaniu žalobcu 1/ nevyhovelo a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca 1/ doručil dovolaciemu súdu vyjadrenie z 27. novembra 2025. Dovolateľ vo svojom vyjadrení na podporu dovolacích dôvodov poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu 1/ je potrebné odmietnuť.

7. Vo vzťahu k žalobcovi 2/ najvyšší súd konštatuje, že žalobca 2/ neinicioval dovolacie konanie a ani odvolacie konanie a na strane žalobcu nejde o nerozlučné spoločenstvo viacerých subjektov. Konanie bolo voči žalobcovi 2/ právoplatne skončené uznesením súdu prvej inštancie z 20. októbra 2023 č. k. 38Cb/53/2022-217, ktorým bola žaloba žalobcov 1/ a 2/ na obnovu konania odmietnutá. Následný výmaz žalobcu 2/ z obchodného registra, ktorý bol vykonaný 11. apríla 2024, nemá žiaden vplyv na prebiehajúce dovolacie konanie iniciované výlučne žalobcom 1/ a nie je preto potrebné ani rozhodovať o zastavení dovolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi 2/.

8. Žalobca 1/ dovolacie dôvody vymedzil vadou podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávnym právnym posúdením veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Odvolací súd podľa žalobcu 1/ nesprávne posúdil naplnenie podmienok pre povolenie obnovy konania, neoprávnene posudzoval potenciálny vplyv dôkazov predložených v konaní o obnove konania na pôvodné konanie a nezohľadnil tú skutočnosť, že žalobca 1/ navrhoval aj vypočutie svedkov, pri ktorých potenciálny obsah výpovedí nevedel súd v tomto konaní vyhodnotiť. Dovolateľ tým namieta správnosť záverov odvolacieho súdu a vo vzťahu k nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu namieta nevysporiadanie sa s navrhovanými výsluchmi svedkov.

11. Nedostatočná kvalita súdneho rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nezodpovedá procesným požiadavkám práva na spravodlivý proces, môže byť predmetom dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP (m. m. IV. ÚS 154/2020, IV. ÚS 447/2020, I. ÚS 570/2020). Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sporovej strany nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sporovej strany adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (m. m. III. ÚS 402/08, IV. ÚS 279/2018).

12. Vo vzťahu k dovolacej námietke týkajúcej sa nevysporiadania sa odvolacieho súdu s navrhovanými výsluchmi svedkov ako novými dôkazmi, najvyšší súd uvádza, že žalobca 1/ v odvolaní uvedenú skutočnosť nenamietal. Žalobca 1/ vo svojom odvolaní poukazoval výlučne na nesprávne vyhodnotenie predložených listinných dôkazov, keď uviedol, že: “súd mal len vyhodnotiť nový listinný dôkaz vo vzťahu k meritu veci. Ak dôvodom zamietnutia pôvodnej žaloby bol nedostatok aktívnej legítimácie žalobcu pre absenciu vôle, tak ak predsa žalobca 1/ preukáže doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky, tak súd podľa judikatúry NS SR (viď napr. 4Obo 210/01) nie je oprávnený ďalej skúmať právny dôvod postúpenia.” Rovnako v závere svojho odvolania sa žalobca 1/ venuje výlučne listinným dôkazom a momentu, kedy k nim získal prístup. Pokiaľ žalobca 1/ v odvolaní nenamietal nedostatočné prihladnutie na navrhované vykonanie výsluchu svedkov, nemožno konštatovať pochybenie odvolacieho súdu v časti namietaného nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu naopak vyplýva, že žalobcovi 1/ poskytol odvolací súd zrozumiteľné a vyčerpávajúce odpovede na námietky, ktoré uplatnil v odvolaní. Najvyšší súd súčasne konštatuje, že dôvody, pre ktoré bola žaloba na obnovu konania odmietnutá v zmysle § 413 ods. 1 písm. e) CSP je možné v plnom rozsahu aplikovať aj na navrhované výsluchy svedkov, keďže nimi žalobca 1/ rovnako mal záujem preukázať existenciu Zmluvy o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nevyhodnotil dovoláciu námietku o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu za dôvodnú.

13. Dovolateľ ďalej namietal rozsah, v akom súd prvej inštancie a odvolací súd skúmali možný vplyv novoobjavených dôkazov na pôvodné konanie. Najvyšší súd v reakcii na túto dovoláciu námietku poukazuje na samotné znenie § 397 písm. a) CSP v zmysle ktorého je proti právoplatnému rozsudku prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ má súd rozhodujúci o žalobe na obnovu konania dospieť k záveru o jej dôvodnosti, nové dôkazy sa musia týkať strán a predmetu pôvodného konania a musí existovať možnosť, že privodia pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ktorá tvorila pôvodné konanie. Inak by prípadná obnova konania nemala žiaden význam. Preto pokiaľ súdy nižšej inštancie konštatovali, že vzhľadom na to, že žalobcom 1/ označené a predložené dôkazy sa týkajú inej zmluvy, než ktorá bola predmetom pôvodného konania, je podaná žaloba na obnovu konania zjavne nedôvodná, takýto záver je v súlade s citovanou úpravou a súd rozhodujúci o žalobe na obnovu konania neprekročil rozsah toho, čo je potrebné pri žalobe na obnovu konania skúmať.

14. Aj keď správnosť postupu súdov nižšej inštancie nepochybne vyplýva zo samotného znenia citovanej právnej úpravy, najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu z 30. januára 2001 sp. zn. 5Cdo/4/2001, publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod R 26/2002, podľa právnej vety ktorého je spôsobilým dôvodom obnovy konania nový listinný dôkaz, ktorý nemohol účastník bez svojej viny použiť v pôvodnom občianskom súdnom konaní, ak ním možno preukázať skutočnosť, ktorá môže pre účastníka privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

15. Zároveň táto dovolacia námietka sa svojím obsahom prelína aj s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci, keď posúdenie, či v návrhu na obnovu konania uvádzané skutočnosti naplňajú znaky niektorého z dôvodov obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, je v konaní o obnove právnym posúdením veci (uznesenie najvyššieho súdu z 3. augusta 2011 sp. zn. 6Cdo/80/2011, publikované v Zbierke pod R 54/2012). Nesprávne právne posúdenie veci pritom vadu nesprávneho procesného postupu v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Žalobca 1/ ale zároveň v tejto časti dovolania (venujúcej sa dovolaciemu dôvodu podľa § 431 ods. 1 CSP) svoju dovoláciu námietku nešpecifikoval spôsobom, ktorý by umožnil jej súčasný dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci. Z dovolacej námietky vyplýva všeobecná nespokojnosť so závermi odvolacieho súdu, ktorá ale pre vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nepostačuje.

16. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420

písm. f) CSP namietaný dovolateľom nie je naplnený, preto prípustnosť dovolania v tejto časti nie je možné vysloviť.

17. Žalobca 1/ ďalej v dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci, keďže aktívna legitímácia žalobcu bola podľa dovolateľa založená riadnym oznámením postúpenia pohľadávky postupcom. Žalobca 1/ je toho názoru, že súd v pôvodnom konaní nemal skúmať, na podklade ktorej zmluvy o postúpení pohľadávky bola založená aktívna vecná legitímácia žalobcu, ale súdu malo postačovať preukázanie oznámenia o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Najvyšší súd konštatuje, že dovolateľ v časti svojho dovolania týkajúcej sa dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci namieta nesprávne právne závery prijaté v pôvodnom konaní, ktorého obnovu navrhuje, a nie v konaní o žalobe na obnovu konania. Žalobca 1/ vo svojom dovolaní tvrdí, že súd v pôvodnom konaní neaplikoval § 526 ods. 2 OZ a vec nesprávne právne posúdil, keď nebral do úvahy, že právny predchodca žalobcu v pôvodnom konaní si splnil oznamovaciu povinnosť a žalobca v pôvodnom konaní sa stal aktívne legitimovaným subjektom v danom spore. V pôvodnom konaní sa preto podľa dovolateľa nemala skúmať platnosť akejkoľvek zmluvy o postúpení pohľadávky. Na uvedenom podľa dovolateľa nemala nič zmeniť ani chybné predložená Zmluva o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011.

20. Z uvedeného vymedzenia dovolacieho dôvodu žalobcom 1/ preto vyplýva, že dovolateľ nenamieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v tomto konaní, ale namieta nesprávne právne závery prijaté súdmi v pôvodnom konaní. Predmetom dovolacieho konania v konaní o žalobe na obnovu konania pritom nemôže byť nesprávne právne posúdenie veci, ktoré malo podľa dovolateľa nastať v pôvodnom konaní, ale výlučne nesprávne právne posúdenie veci, ktoré nastalo v konaní o žalobe na obnovu konania. Žaloba na obnovu konania nie je prostriedkom na nápravu nesprávneho právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní, takým prostriedkom je odvolanie, prípadne dovolanie, uplatnené v pôvodnom konaní.

21. Napriek uvedenému najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že z rozsudku Okresného súdu Žilina zo 16. januára 2018 č. k. 19Cb/74/2014-659 a rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2019 sp. zn. 13Cob/174/2018 vyplýva, že v pôvodnom konaní samotný žalobca (právny predchodca žalobcu 1/) svoj nárok odvodzoval zo Zmluvy o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011, na základe ktorej mal nadobudnúť od zhotoviteľa diela spoločnosti REaMOS spol. s r.o. žalovanú pohľadávku, pričom žalobca v pôvodnom konaní netvrdil a nepreukazoval oznámenie postúpenia dlžníkovi postupcom v zmysle § 526 ods. 2 OZ, ale svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukazoval Zmluvou o postúpení pohľadávky z 8. novembra 2011. Žalobca nesprávne právne posúdenie oznámenia postúpenia nenamietal v pôvodnom konaní.

22. Akékoľvek nové tvrdenia a dôkazy predkladané žalobcom 1/ v konaní o žalobe na obnovu konania vo vzťahu k oznámeniu postúpenia pohľadávky dlžníkovi postupcom preto ani nemohli byť relevantným dôvodom pre obnovu pôvodného konania. V pôvodnom konaní otázka oznámenia postúpenia pohľadávky zo strany postupcu dlžníkovi riešená vôbec nebola. Nový listinný dôkaz preukazujúci oznámenie postúpenia pohľadávky postupcom by preto mohol byť konaní o žalobe na obnovu konania relevantný len v prípade, ak by žalobca v pôvodnom konaní tvrdil, že postúpenie pohľadávky bolo dlžníkovi postupcom riadne oznámené.

23. Odvolací súd zároveň k žalobcom 1/ predloženým dôkazom konštatoval, že Oznámenie o postúpení pohľadávky z 15. septembra 2010 a list adresovaný starostovi obce Nesluša z 27. júla 2010 sa viažu na

Zmluvu o postúpení pohľadávky z 21. júna 2010, ktorá ale nebola skutkovým základom nároku žalobcu uplatneného v pôvodnom konaní.

24. Jedným z predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je skutočnosť, že od právnej otázky vymedzenej dovolateľom záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Najvyšší súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia otázky prípadnej aplikácie § 526 ods. 2 OZ a na tejto právnej otázke nezáviselo ani rozhodnutie súdu v pôvodnom konaní. Žalobca v pôvodnom konaní svoju aktívnu vecnú legitimáciu preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávky, a nie oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

25. Najvyšší súd preto vo vzťahu k rozhodnutiu označenému dovolateľom, a to rozsudku najvyššieho súdu z 11. júna 2003, sp. zn. 4Obo/210/2001 (R 119/2003), uvádza, že toto rozhodnutie nebolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu podstatné, keďže sa týkalo oznámenia postúpenia postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Na doplnenie najvyšší súd uvádza, že aj samotné rozhodnutie R 119/2003, na ktoré poukázal dovolateľ, v právnej vete uvádza, že dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník. V posudzovanej veci nastala situácia predpokladaná práve poslednou vetou citovanej právnej vety. K uzneseniu najvyššieho súdu z 20. decembra 2011 sp. zn. 6Cdo/42/2011 dovolací súd uvádza, že v tomto rozhodnutí bola riešená otázka pripustenia zámeny účastníkov konania, jeho závery preto nie sú aplikovateľné na tu prijímané rozhodnutie.

26. Dovolateľ vo svojom dovolaní, ako aj vo svojom neskoršom vyjadrení v dovolacom konaní z 27. novembra 2025 poukazuje na nedôvodný formalizmus na strane konajúcich súdov, k čomu dovolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktoré ale podľa dovolacieho súdu nie sú pre rozhodnutie o dovolaní žalobcu 1/ v tomto konaní podstatné. Najvyšší súd zároveň konštatuje, že z rozhodnutí, ktoré dovolateľ označil vo svojom vyjadrení z 27. novembra 2025 nevyplyvajú závery, ktoré dovolateľ uvádza. Dovolací súd ako príklad uvádza, že uznesením ústavného súdu z 5. mája 2003 sp. zn. PL. ÚS 12/03 bolo zastavené konanie o volebnej sťažnosti bez záveru tvrdeného dovolateľom, že súdy nesmú používať procesné pravidlá tak, aby popreli účel konania. Ústavný súd ďalej uznesením z 23. júna 2015 sp. zn. II. ÚS 383/2015 ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú a záver označený dovolateľom v ňom vyjadrený nebol, rovnako ako v prípade uznesenia ústavného súdu z 27. augusta 2003 sp. zn. IV. ÚS 150/03, uznesenia ústavného súdu z 3. júna 2009 sp. zn. III. ÚS 162/09 a ďalších rozhodnutí ústavného súdu označených dovolateľom. V prípade dovolateľom označených rozhodnutí najvyššieho súdu, dovolací súd len stručne poukazuje na údajný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2016, ktorý ale najvyšším súdom vydaný v skutočnosti nebol (vec 3Cdo/42/2016 bola vyriešená vrátením veci okresnému súdu bez rozhodnutia o dovolaní), rovnako tomu bolo v prípade veci sp. zn. 3Cdo/205/2010, ďalej žiadna vec so sp. zn. 5Cdo/148/2020 a ani sp. zn. 3Obdo/107/2014 označená dovolateľom na najvyššom súde vedená vôbec nebola, vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5Obo/16/2018 sa najvyšší súd otázky postúpenia pohľadávky ani len nevenoval, rovnako v ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/152/2017, 5Cdo/91/2013, 3Cdo/146/2010 a ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu označených dovolateľom sa najvyšší súd nevenoval otázkam uvedeným dovolateľom. Právny zástupca žalobcu 1/ ako advokát, profesionál znály práva, pritom nesie plnú zodpovednosť za obsah podania, a to vrátane nekorektných odkazov na neexistujúce rozhodnutia, citácií vytrhnutých z kontextu rozhodnutí a vyvodzovanie právnych záverov zo síce existujúcich rozhodnutí, avšak neriešiacich relevantné právne otázky.

27. Dovolací súd napriek uvedenému konštatuje, že v preskúmanej veci neprišlo k neprimeranému formalizmu pri aplikácii práva, ktorý by bolo potrebné korigovať s ohľadom na dovolateľovo právo na spravodlivé súdne konanie. Žalobca má v sporovom konaní povinnosť svoje tvrdenia skutkovo vymedziť a preukázať, pričom súd v civilnom sporovom konaní rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu veci, ktorý sporové strany úspešne tvrdili a preukázali. Pokiaľ žalobca 1/ od súdu žiada, aby napriek nesprávne vymedzeným skutkovým tvrdeniam žalobcu v pôvodnom konaní (ohľadom jeho aktívnej

vecnej legitímácie) súd napriek tomu priznal žalované plnenie (resp. povolil obnovu konania), domáha sa narušenia procesných pravidiel na úkor druhej sporovej strany. Dovolací súd rozumie argumentu dovolateľa, v zmysle ktorého k plneniu zo strany zhotoviteľa na základe zmluvy o dielo malo prísť a doposiaľ nebola cena diela žiadnemu subjektu uhradená, uvedené však nezbavuje žalobcu procesnej povinnosti svoj nárok v civilnom sporovom konaní správne vymedziť (vrátane svojej aktívnej vecnej legitímácie) a preukázať. Uvedené skutočnosti vzťahujúce sa k pôvodnému konaniu najvyšší súd vysvetľuje nad rámec toho, čo by malo byť predmetom skúmania v konaní o žalobe na obnovu konania.

28. Dovolací súd z uvedených dôvodov uzatvára, že prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP v dovolateľom vymedzenej právnej otázke nezistil. Keďže najvyšší súd nezistil ani prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie žalobcu 1/ odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

29. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.